

VITO C

Voigtländer fabrikkerne har nu igen udvidet sin kendte »Vito-række« med et nyt småbilledkamera. Sidste år kom det meget elegante, automatiske Bessamatic, nu kommer det lille fikse »Vito C« kamera.

Vi må hellere straks slå fast, at det ikke drejer sig om nogen fuldautomatisk elektronhjerne, men om et ganske almindeligt lille 35 mm kamera, der dog i allerhøjeste grad er tilpasset tidens krav.

Det er et moderne og elegant kamera, roligt i linieføringen, diskret i sin elegance og dog i overensstemmelse med moderne formgivningsprincipper. Alt hvad der kan indbygges, er indbygget – selv tilbehørsskoen er således for-sænket.

At det ydre er godt hjælper dog ikke, hvis ikke det indre på passende måde harmonerer, og det er derfor glædeligt at se, at det til trods for at apparatet koster under 200 kroner, er lykkedes at forsyne det med en passende mængde sund mekanik.

Vito C er opbygget over næsten samme læst som de øvrige Vito-kameraer; det kendte gedigne films-transport-system, som kendetegner de øvrige Vito-apparater, findes også her.

Søgeren er, hvor mærkeligt det end lyder for et så billigt kamera, udført som en krystalramme-søger, selv om dette er den mest kostbare løsning. Søgersystemet er dog alt andet så overlegent, at man har ment, at dette plus skulle med. – Søgeren giver et helt fantastisk billede i forholdet 1:1 og tillader, på grund af sit kæmpeokular (12×18 mm), selv brillebærende at se hele søgerfeltet.

Objektivet, der er på lysstyrke 2,8, er fremstillet på grundlag af de seneste videnskabelige resultater; det er et overfladebehandlet og lysstærkt objektif, fremstillet med anvendelse af en nyudviklet glassort, nemlig lanthanglas. – Objektivet, en Lanthar 1:2,8/50 mm, har en forbløffende skarphed og en fin neutral farvegengivelse.

Betjeningen af Vito C er selv for amatøren uhyre let. Afstandsindstillingen efter meterskala er i de fleste tilfælde unødvendig; den bekvemme tre-punkts indstilling med de røde mærker for portrætgruppe-landskab er fuldtud tilstrækkelig.

Vil man opnå en ganske bestemt skarphedsdybde, kan man naturligvis indstille afstanden på ganske normal måde, efter meterskalaen. Yderligere er der på Vito C – som på ethvert bedre kamera nu til dags – en skarphedsdybdeskala, der giver oplysninger om det rigtige valg af blænder

med henblik på skarphedsdybden. – Dog må det lige nævnes, at spørgsmålet om skarphedsdybde ved Vito C er løst på en hel ny måde, der medfører, at dette problem er blevet meget forenklet.

Når kameraet holdes normalt, kan denne skala nemlig slet ikke ses. Ønsker man derimod at aflæse skarphedsdybden, vipper man simpelthen kameraet let bagover, således at objektivet peger op mod en selv, og først nu kan skalaen ses. – Dette lille trykkeri opnås ved hjælp af en konisk plasticring.

Blænder og tid indstilles let med henholdsvis et lille greb og en rillet ring.

Den gennemprøvede Pronto lukker (med selvudløser og blitzsynkronisering) har tider fra 1/30 til 1/250 sek. samt B-indstilling. Udløserknappen er, som noget nyt hos Voigtländer, anbragt på kameraets forside i højde med objektivet. – Denne anbringelse tjener til opnåelse af en bedre balance, især hvis man benytter lang-fingeren som udløserfinger. På selve udløserens underside findes gevindet for trådudløseren.

For yderligere at forenkle betjeningen af kameraet er Vito C forsynet med hurtigoptrek, dobbelt belysningsspærring, billedtælleværk samt helforsænket tilbagespolingsknap med filmtype-indikator.

Vito C rummer, som det vil ses, en ikke ringe mængde egenskaber, som man først finder ved betydeligt kostbarere modeller, og man må indrømme, at Voigtländer med dette sit billigste kamera ikke er sprunget over, hvor gærdet er lavest, men virkelig har skabt et nemt lille småbilledapparat, der rigtigt betjent vil kunne berede sin ejer mange års god og trofast funktionering, dette sidste ikke mindst fordi man har indtrykket af, at kameraet er blevet til på en håndværksmæssig korrekt måde.